เมื่อฉันเป็นครูการศึกษาพิเศษ

นำเสนอเมื่อ : 7 ต.ค. 2552

ฉันเคยเป็นครูการศึกษาพิเศษ
สอนคอมพิวเตอร์เด็กพิการทางหู..เด็กพิการทางหู(หูหนวก)
ส่วนมากจะเป็นใบ้พูดไม่ได้..นอกจากเปร่งเสียงออกมาอย่างไม่มีความหมาย
ฟังไม่รู้เรื่องเพราะเขาไม่เคยได้ยินมาก่อนทำให้ไม่สามารถเรียนแบบเสียงพูดเป็นภาษาได้.เด็กพิการทางหูก็เหมือนเด็กปกติทั่ว ๆ ไป รูปราง หน้าตาน่ารัก มีหัวเราะ ร้องไห้ งอแง เหมือนเด็กปกติทั่วไป...เด็กพิการชั่นาสงสารเหลือเกินเขาจะไม่มีโอกาสได้อยู่กับพ่อแม่เหมือนกับเด็กปกติ เพราะเขาต้องมาเรียนรู้ตั้งแต่ตัวเล็ก ๆ เรียนอนุบาลก็ต้องมาอยู่โรงเรียนประจำกิน-นอนแล้ว เพราะการศึกษาพิเศษจะจัดการศึกษาตั้งแต่แรกพบอาการจะบอกว่าใครที่มีบุตร หลาน พิการต่องสงมาฝึก สอน เรียนที่โรงเรียนศึกษาพิเศษเลยก็ว่าได้..พ่อแม่เป็นห่วงก็ต้องฝืนใจและอดทนที่จะต้องส่งลูกมาอยู่ประจำ
เพื่อที่จะให้ลูกสามารถช่วยตัวเองได้
อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข เมื่อเขาโตขึ้นเขาสามารถมีอาชีพประกอบอาชีพได้เหมือนคนปกติทั่วไป....ตลอดระยะเวลา 4 ปี ที่ฉันเป็นครูการศึกษาพิเศษ
มันทำให้ฉันเรียนรู้และเข้าใจชีวิตมากขึ้น รู้จักรักรู้จักการให้..และฉันก็รู้สึกดีทุกครั้งที่นึกถึงอดีตที่เคยได้ดูแลเด็ก

พิการ..ครั้งหนึ่งทางโรงเรียนจัดกิจกรรมเข้าค่ายให้อยู่รวมกันระหว่างเด็กพิการทุกประเภท..เด็กพิการทางหู เด็กพิการทางสายตา(ตาบอด) เด็กออทิสติก(ปัญญาอ่อน) ...มาอยู่รวมกันในค่าย ฉันมีหน้าที่เป็นครูพี่เลี้ยงรวมกับครูอื่น ๆ พาเด็กจัดกิจกรรม เดินทางไกล ทัศนศึกษา..ฯลฯ เราเห็นเด็กสนุกเราก็มีความสุขไปด้วย เด็กน้อยช่างไร้เดียงสาเสียเหลือเกิน เด็กออทิสติกตัวเล็ก ๆ เราคุยเล่นด้วยพานั่งพัก..เขาก็เข้ามาคลอเคลียเรานอนหนุนตัก..มากอด..มาหอมแก้ม.(ตอนที่น่ารักนะ แต่ตอนดื้อนี่สิคะวิ่งไล่จับไม่ทันเลย!!!)

เด็กพิการทางสายตาพูดเก่งมาก..ร้องเพลงเสียงดัง แต่เขาไม่สามารถมองเห็นได้ต้องมีเพื่อนและครูคอยนำทาง มีเพื่อนจับมือเวลาเดินเพราะเดี๋ยวจะชนกัน ...จะบอกว่าฉันสอนเด็กพิการทางหูมานานไม่เคยร้องไห้ แต่พอมาเจอเด็กพิการทุกประเภท..มันทำให้ฉันถึงกับกลั้นไม่อยู่

กลับมาพักผ่อนที่บ้านพัก.นอนร้องไห้โฮ..มันคงเป็นเพราะฉันมันอ่อนแอเกินไป ยิ่งนึกถึงเด็กพิการทางสายตาเวลาเขานั่งหลับบนรถเขาเอนหัวมาซบไหล่เรา เขาตื่นขึ้นมาเมื่อถึงที่เที่ยว ด้วยความที่เราอยากให้เขาได้ดูได้เห็น แต่เขากับมองไม่เห็น..

ฉันมันไม่สามารถเป็นครูการศึกษาพิเศษที่ดีได้

ฉันมันอ่อนแอเกินไป ฉันมันไม่เข้มแข็งพอ

ครูการศึกษาพิเศษไม่ใช่ใครก็เป็นได้

ครูการศึกษาพิเศษต้องเป็นครูที่เสียสละมาก ๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเวลางานหรือเวลาส่วนตัว ต้องดูแลเด็ก ๆ เหมือนเป็นลูกของตัวเอง

ครูการศึกษาพิเศษต้องเข้มแข็งทั้งกาย และใจ

(ครูบางคนทำงานจนลืมแต่งงานเพราะต้องอยู่กับเด็กตลอด)
ฉันขอชื่นชมครูการศึกษาพิเศษทุกคน
ที่สามารถทำงานเพื่อเด็กพิการได้.....อย่างไรก็ตามถ้าหากฉันมีเวลา ถ้าทุก ๆ อย่างลงตัว ฉันจะหาโอกาสทำสิ่งดี ๆ ให้กับเด็กพิการบ้าง คิดถึงลูกศิษย์ตัวน้อย ๆ ....(ครูน้อง)